

KONINKLIJK BEZOEK AAN AMSTERDAM.
Dinsdag 15 Febr. heeft H.M. de Koningin, vergezeld van Prinses Juliana, een bezoek gebracht aan Amsterdam, om vandaar uit nog eenige plaatsen te bezoeken, die door den watersnood geleden hebben. Op 't station werden H.H. M.M. ontvangen door Burgemeester Tellegen, waarna naar het Paleis op den Dam gereden werd. — Onze foto geeft de Koningin en de Prinses op weg naar het Vluchtelingenhuis, waar 73 slachtoffers van den waters nood zijn ondergebracht.

Doch terwijl onze lippen elkander ontmoetten, meende ik een zwakken zucht van verlichting te hooren.

En nu, den laatsten avond van ons samenzijn, hadden mijn broer en schoonzuster ons alleen gelaten om elkaar vaarwel te zeggen. Den volgenden dag moest ik weer naar Groningen terug, terwijl mijn aanstaande nog eenigen tijd bij een zuster van haar ging doorbrengen.

„Voordat je mij verlaat, wensch ik je nog iets te geven," zei ze op haar prettigen toon, terwijl ze met den ring aan haar vinger speelde, dien ik haar gegeven had. „Het is een ring, dien mijn vader mij bij zijn dood gegeven heeft. Ik heb hem laten vergrooten, want ik wensch hem jou te geven, liefste, als engagementsring."

Charlotte verliet de kamer en ik nam een krant op. Door mijn jong geluk was de herinnering aan de misdaad van Lena Kosters geheel op den achtergrond geraakt. Doch nu werd mijn belangstelling opnieuw gewekt door een sprekend hoofd in de krant. Onder den titel: „De moord in den sneltrein. Waar is de misdadigster?" werd meegedeeld dat ondanks de ijverigste naspeuringen der politie de moordenares nog niet gevonden was en dat de eenige leidraad, dien de recherche had, de in den trein gevonden vergulde haarnaald was. Ik legde de krant neer en dacht nog eens over het geval na. Ik kon mijzelven maar niet verklaren hoe het mogelijk was, dat ik mij in de compartimenten had kunnen vergissen. Terwijl ik het doorleefde nog eens nauwkeurig overdacht, kwam Charlotte weer binnen.

„O, wat een ernstig gezicht!" riep ze lachend uit. „Zit je weer over akelige rechtzaken te peinzen?"

„Die akelige rechtzaken beteekenen spoedig trouwen," antwoordde ik, terwijl ik haar naar mij toe trok. „Ik dacht aan den ouden heer, die door zijn secretaresse was opgelicht en wiens zaak ik op mij genomen had te behartigen, doch die in onzen trein vermoord is. Je herinnert je nog wel?"

Ze wendde zich bruusk om.

„O, spreek nu toch niet van dien afschuwelijken moord. Kijk, liefste, hier is de ring!"

Ik nam den ring aan en bekeek hem met belangstelling. Het was een eigenaardigen ring met een juweelen steen in een vreemdsoortige zetting, en ondanks dat al kwam die ring mij bekend voor. Daar opeens flitst in mijn brein iets ontzettends op: dien ring heb ik reeds vroeger gezien, eenmaal, aan de hand, die den hals van den ouden heer in doodelijke omklemming omspande.

Hemelsche goedheid, Charlotte, die ik beminde, had ook goudblond haar en droeg vergulde haarnaalden, zij reisde met denzelfden trein .... Was zij .... kon zij ....

De schrik van dezen afschuwelijken gedachtengang weerspiegelde zich op mijn gelaat.

„Liefste!" riep Charlotte onthutst uit, „wat scheelt er aan? Ben je ziek? Waarom schrik je zoo van dezen ring?"

Ik duwde haar van mij af en zei ruw:

„Zeg me, droeg je dezen ring, toen je in den trein hierheen kwam?"

„Ja," antwoordde zij, haar groote oogen vol verwondering, „maar ik begrijp niet...."

Ik grimlachte. Haar onschuldpose was onuitstaanbaar nu ik achter het masker van haar schoonheid haar verdorven ziel had leeren zien.

„Lieg niet tegen me!" riep ik buiten mij zelf van verdriet. „Ik weet nu wie je bent. Je handen zijn besmeurd met bloed, de handen die ik liefhad om haar reine schoonheid!"

„Wat beteekent dat? Waarvan beschuldig je mij?" vroeg ze langzaam. „Ik heb 't recht om dat te weten!"

„Ik zag wat er plaats greep tusschen jou en je slachtoffer!" vervolgde ik opgewonden. „Ik zag dezen ring aan je hand, toen ik op de loopplank stond en naar binnen keek. Ja, die gek van een rechercheur beweerde dat de moord in de andere coupé had plaats gehad, omdat de deur open stond. Maar nu begrijp ik alles, het was een handige truc, dat is alles!" Ik lachte grimmig. „Je hebt het prachtig uitgewerkt!"

Ze gaf geen antwoord, maar iets in haar bleek, ontzet gelaat toonde de waarheid van mijn beschuldiging. Toch wilde ik de bevestiging ook van haar hooren en dus ging ik voort:

„Zeg mij, vocht je niet in doodelijken strijd met een man in den trein? Zeg om 's hemelsnaam dat het niet waar is en .... ik zal trachten je te gelooven."

Ze wierp het schoone hoofd trotsch in den nek, terwijl een vlammend rood haar bleeke wangen kleurde.

„Je hebt gelijk, ik worstelde met een heer in den trein, doch verder beantwoord ik geen vragen meer," klonk het trotsch van haar lippen. „Als je in mij de misdadigster ziet, die den ouden man vermoordde, dan weet je wat je te doen staat. Ik weiger mijzelve verder te vernederen voor den man, een advocaat nog wel, die mij bij de eerste verdenking reeds beschuldigt."

Ze liep naar de deur en terwijl ik haar nastaarde, kwam er twijfel in mijn hart. Zou ik haar ondanks alles, toch verkeerd beoordeeld hebben? Had hier een afschuwelijke vergissing plaats?

„Als je jezelf verdedigen kunt, doe het dan!" smeekte ik. „Ik zal naar iedere verklaring luisteren. Alleen: bedrieg mij niet, want ik .... ik heb je lief! Ik zal je zelfs laten gaan, al heb je de misdaad gedaan!"

„Dank je! Dat is heel edelmoedig!" hernam ze op koude toon. „Je hebt mij veroordeeld, voordat je mijn verdediging gehoord had en daarom verdwijn ik uit je leven — voor immer!"

De deur sloot zich achter haar. Ik was alleen en nu eerst kwam ik tot de ervaring van wat ik gedaan had: ik had haar verdreven, de vrouw die ik beminde, die den eersten zonneschijn in mijn leven had gebracht.

Dienzelfden avond nog verliet ik haastig de woning van mijn broer, dringende bezigheden voorwendende. Op het perron kocht ik aan de kiosk een krant en het eerste wat ik las, waren de woorden: „De moordenares van den heer Wijnveld is gevangengenomen."

III.

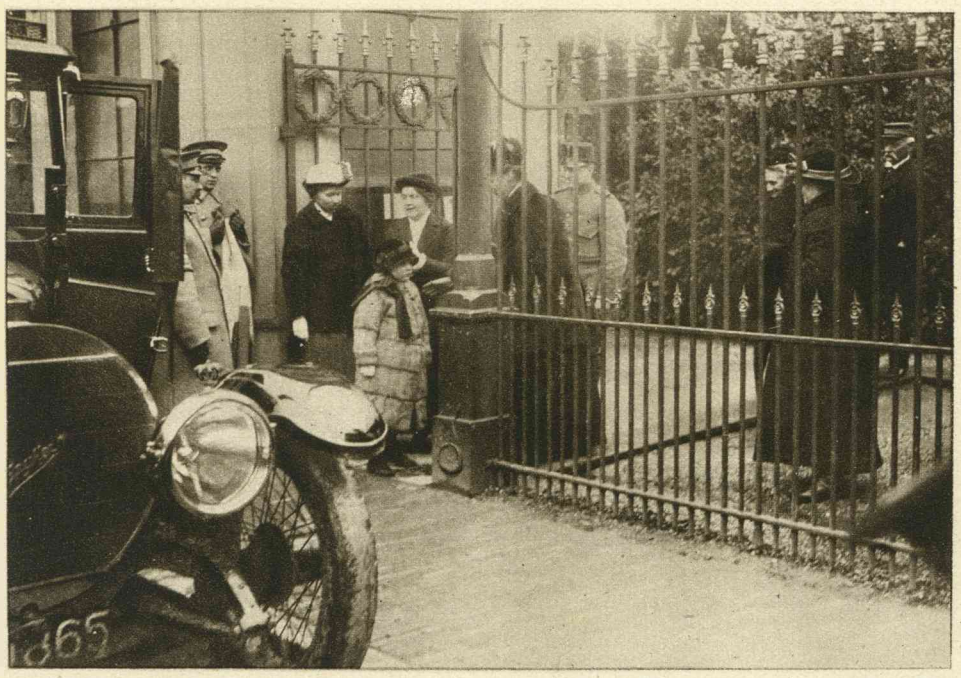
Maanden waren voorbijgegaan; de sensationeele gevangenneming van Lena Kosters was gevolgd door haar zelfmoord in de gevangenis, nadat ze in een brief haar mis-

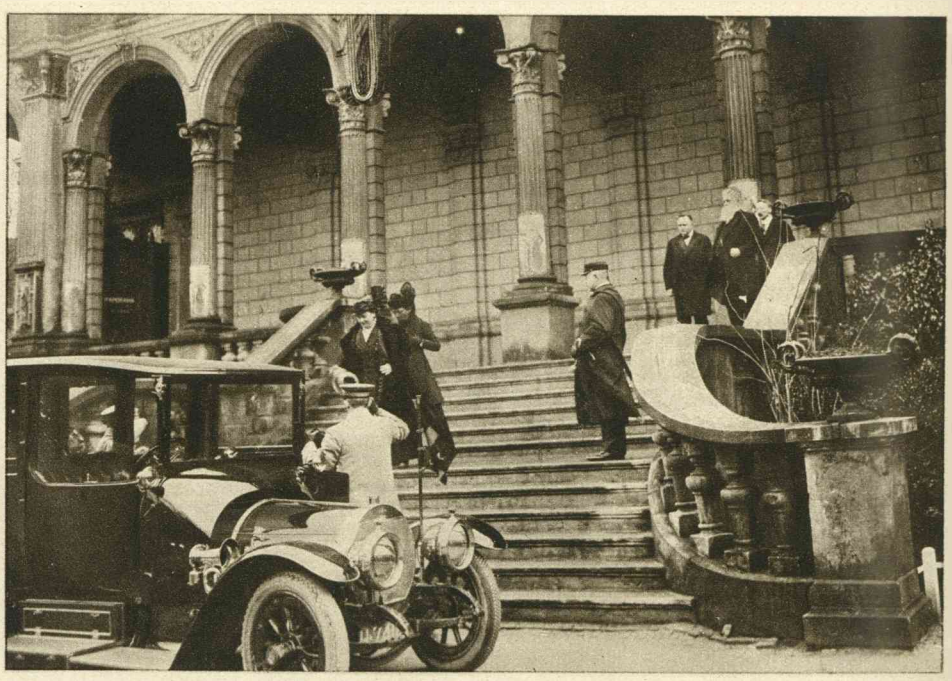

Op 14 Febr. j.l. werd aan de Rijksverzekeringsbank te Amsterdam overgedragen de door den beeldhouwer J. C. Wienecke vervaardigde beeltenis van Mr. R. Macalester Loup, die vanaf de oprichting der Bank op 1 Juni 1901 tot 1 September 1915 Voorzitter van het Bestuur der instelling was. De bronzen plaquette, welke de karakteristieke trekken van den gehuldigde uitnemend weergeeft, werd ter herinnering aan zijn persoon en zijn arbeid bij monde van den heer K. Lindner, wiskundig adviseur der Bank, met een korte rede ter plaatsing in het gebouw aangeboden namens leden en oud-leden van den Raad van Toezicht, namens leden, oud-leden en plaatsvervangende leden van het Bestuur en namens aan de Bank verbonden of vroeger verbonden geweest zijnde ambtenaren of beambten. Door den Voorzitter van het Bankbestuur, den heer V. Noest, werd de plaquette met eenige welgekozen woorden aanvaard. De plechtigheid droeg een intiem karakter.

J. P. MICHIELSEN. †
Luitenant-Generaal JOHAN PIETER MICHIELSEN, legercommandant van Indië, die op zoo noodlottige wijze op Java tijdens een vliegtocht met den luitenant-aviateur Ter Poorten om het leven kwam. Generaal Michielsen werd 11 Juni 1862 te Nijmegen geboren; in 1882 werd hij aangesteld tot 2en-luitenant bij het 8e reg. Infanterie. Na twee jaar werd hij op verzoek overgeplaatst naar het leger in Ned.-Indië, waar hij in verschillende rangen deelnam aan verscheidene krijgsverrichtingen, waarbij hij zich ten zeerste onderscheidde.

KONINKLIJK BEZOEK AAN AMSTERDAM.
Links: Prinses Juliana verlaat Artis, waarvoor zij ook ditmaal haar voorkeur blijken liet. Rechts: H.M. de Koningin verlaat het Panorama-gebouw, waar zij de watersnood-tentoonstelling, ingericht door de Zuiderzee-vereeniging, bezichtigde. (*foto's V.F.B.*)